

INHOUD

1. Van de voorzitter
2. Majorettenkorps Prins Alexander
3. Spoken Word: Bjorn Romy
4. Lotte Stam-Beese voor het voetlicht in Kiev en Charkov
6. Bijzondere wegen in Prins Alexander: de Ommoordseweg
7. Wie kan helpen?
8. Colofon

AGENDA

2 juli - Alexander Bloeit

Op 2 juli organiseert de Gebiedscommissie Prins Alexander in en rond de Open Hof een dag vol activiteiten, optredens en informatie: Alexander Bloeit. Ook de HVPA is aanwezig met een stand. Het programma is van 11.00 tot 17.00 uur.

10 september - Open Monumentendag

In het kader van Open Monumentendag Rotterdam, met als thema 'Iconen & Symbolen' organiseert de HVPA op 10 september een fietstocht langs een aantal winkelcentra in het gebied van de Prins Alexanderpolder. Zijn warenhuizen en winkelcentra immers niet de iconen en symbolen van de moderne consumptie-maatschappij?

De fietstocht begint om 12.00 uur op het Alexanderplein nabij de entree van Alexandrium en is gratis.

Meer informatie en aanmeldingen: secretaris@hvpa.nl

HVPA

De Historische Vereniging Prins Alexander doet onderzoek naar de geschiedenis van de Prins Alexanderpolder, zijn bewoners en bedrijvigheid.

E-mail: secretaris@hvpa.nl

Website: www.hvpa.nl

Facebook: @HVPrinsAlexander

Twitter: @HistVerPA

De Trap bij Rotterdam CS - Rotterdam Viert de Stad.

VAN DE VOORZITTER

Geniet u ook zo van Rotterdam viert de stad!? Stond 2015 voor de HVPA deels in het kader van het jubileum van Ommoord, in het eerste deel van 2016 is de HVPA druk met het vieren van 75 jaar wederopbouw. We werkten in maart mee aan de zeer druk bezochte bijeenkomst in Het Palet met veel bijzondere zoldervondsten in de vorm van foto's en verhalen, alles op volstrekt eigen wijze aan elkaar gepraat door Oma Greet. Vervolgens mocht uw voorzitter in april in de Centrale Bibliotheek uit handen van Anita Blom, specialist wederopbouw en naoorlogse stedenbouw van de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed, een prachtig vormgegeven folder ontvangen over Ommoord als wederopbouwgebied van nationaal belang. Ommoord is immers één van de dertig door het Rijk geselecteerde naoorlogse gebieden met een bijzondere cultuurhistorische betekenis. En als voorprogramma van onze algemene ledenvergadering presenteerden we ten slotte drie films rond het thema

van de wederopbouw.

Waren we dus vorig jaar (en nog steeds hoor!) trots op Ommoord, dit jaar zijn we vooral trots op Rotterdam, en hoe Rotterdam zich in de afgelopen decennia heeft ontwikkeld. Patricia van Ulzen heeft zich in haar proefschrift uit 2007, Dromen van een metropool, Rotterdam 1970-2000, gebogen over het beeld van Rotterdam in die periode. Ze beschrijft hoe culturele types en creatievelingen als - om er slechts een paar te noemen - Jules Deelder en Evan van der Most (nu actief in Stichting Dig It Up en betrokken bij het concept van de Rotterdamse zoldervondsten) voorliepen in het ontwikkelen van een visie op Rotterdam als bruisende wereldstad waar in het groot werd gedacht en niets onmogelijk was. De overeenkomst met Lotte Stam-Beese, die zoals bekend ook hechtte aan grootschaligheid, is niet toevallig. Grootschaligheid bleef echter lange tijd taboe in Rotterdam, zeker in de binnenstad. Rotterdam was, na de gigantische wederopbouwopgave,

wanhopig op zoek naar gezelligheid en kleinschaligheid. De stad vond die waarden in de paviljoentjes en kraampjes van C'70, de speelvijver op het Schouwburgplein, een hertenkamp aan het Weena, de kubuswoningen van Piet Blom, en een grasmat op de Coolsingel. De menselijke en natuurlijke maat als tegenwicht van de grootstedelijke kilte en de winderige kantoorhoogbouw. We weten allemaal dat anno 2016 groot-schaligheid geen vies woord meer is en

Rotterdam de stad viert met een reuzenrad en een reuzentrap. En dat geldt niet alleen voor de inwoners van Rotterdam, maar tevens voor de talloze toeristen die Rotterdam inmiddels hebben gevonden als aansprekend voorbeeld van een echt moderne stad. Ik weet zeker dat de trap vanaf het Stationsplein naar het dak van het Groothandelsgebouw (ik volg hier de spelling uit de onvolprezen Architectuurgids Rotterdam) minstens zo legendarisch

wordt als de stoeltjeslift die in 1970 de Coolsingel, van Oldenbarneveldtstraat, het Schouwburgplein en Weena verbond. Helaas is het dak van het Groothandelsgebouw niet hoog genoeg om de flats van Ommoord te kunnen zien liggen, maar er is nog genoeg anders te genieten!

Onno de Wit

MAJORETTENKORPS PRINS ALEXANDER

Majorettenkorps Prins Alexander.

Suzan van Putten

‘Ben jij dat, daar in het midden?’, vraagt een vriend. Even goed kijken, ja hoor, ik ben het. Een oproep in het plaatselijke sufferdje voor oud beeldmateriaal van cultureel Rotterdam wordt geïllustreerd met deze foto. De foto roept herinneringen op; hoe blij ik was toen ik eindelijk op straat mee mocht lopen met de drumband. De houten oefenstok werd toen ingeruild voor een ‘zilveren’ met een rubberen dop, die ik nauwgezet schoon boende met Vim. Ik vond mijn outfit verschrikkelijk mooi, inclusief de laarzen die me bij elke optocht zulke bloedblaren opleverden

dat het nepbont aan de binnenkant in de loop der tijd van geel naar rood kleurde. Thuis moest er geoeffend worden en zo liep ik in de huiskamer te paraderen met mijn stok, soms tot grote ergernis van mijn oudste broer die dan mijn stok op de keukenkastjes legde zodat ik er niet bij kon (ruzie!). Dan was er nog de grote teleurstelling dat ik geen miss (een soort akela die voorop liep) werd. Er was lang getwijfeld tussen mij en een ander meisje. Ze vonden mij net iets te jong. Daar was ik het natuurlijk niet mee eens, want zij had een bril en ik niet!

Het stukje werd me trouwens toegestuurd door een fan van het eerste uur. Hij kwam, als klein jongetje, op woensdagavond vaak stiekem kijken hoe wij, dertig kleine meisjes, in het wijkgebouwtje aan het oefenen waren voor onze optochtjes. En ja, aan alles komt een eind en zo ook aan mijn liefde voor de majorettes. In mijn tienertijd wilde ik al helemaal niet aan deze episode van mijn leven herinnerd worden, want als er iets niet stoer was, waren het wel de majorettes. Ook dat ging over; ik denk er nu met veel plezier aan terug!

BJORN ROMY EN SPOKEN WORDS

Tijdens de RoZoVo-bijeenkomst van 19 maart trad Bjorn Romy op, die indruk maakte met zijn Spoken Words voordracht. Hieronder vindt u zijn tekst.

Wie is Bjorn Romy? Zelft verwoordt hij het antwoord als volgt: “Geboren Rotterdammer en getogen te Prins Alexander. Er zijn veel interesses die ik heb maar theater heeft altijd het sterkste gevoel. Helaas was er destijds niet de stimulans noch de middelen om hier als kleine jongen mee aan de slag te gaan. Na de musical in groep 8 heeft het tien jaar geduurd voordat ik weer in contact kwam met theater. Eenmaal begonnen ben ik er ook echt voor gegaan. Door een auditie bij Junelisa Asporaat Producties kwam ik in contact met ‘Spoken Word’ en sindsdien ben ik verliefd geworden op deze moderne vorm van woordkunst. Stiekem heb ik ook altijd wat voor comedy gevoeld en daar ben ik nu mijn aandacht op aan het focussen en dat gaat beter dan gedacht. En omdat ik wat nieuws wilde hebben in de scène heb ik “stand-up poetry” bedacht, dat is een combinatie van comedy en spoken word in één.’

Wat anderen over hem zeggen

Bjorn Romy is een ras entertainer, die zijn leven op en met het podium deelt. Hij heeft jarenlange ervaring in de theaterwereld en sinds hij heeft besloten de wereld van Spoken Word te betreden, is hij ook daar niet meer weg te denken. Naast een mooie, serieuze levensvisie combineert Bjorn Romy zijn stijl ook met een grote dosis humor. Terwijl je nog diep verzonken bent in de ene zin, lach je een seconde later weer om de andere. Dit heeft geresulteerd in een roep vanuit de Comedy wereld, waar hij onlangs een gigantisch succesvol debuut kende. Is hij de grappigste theatrale Spoken Word artiest? Of is hij de meest lyricale Comedian?

Bonne Chance

Bjorn heeft samen met Picture Marv, Sharif Noel en Y.M.P. de groep Bonne Chance. Een broederschap uniek in

hun samenstelling. Vier artiesten die elk hun sporen hebben verdiend in semi-professionele voorstellingen, ieder met hun eigen discipline, kwaliteit en talent. Zij brengen een mix van verschillende genres. De combinatie van spoken word, theater, standup poetry en mime is uniek. Bonne Chance staat voor grensoverschrijdend theater en zorgt voor een vergroting van de binding tussen cultuur en de lokale bevolking. Gelijkheid staat hoog in het vaandel, grenzen vervagen en het respect is voelbaar. Dit alles wordt vertaald in de vorm van spoken word, theater, standup poetry en mime.

14 mei. 1940 – het jaar dat onze stad haar hart verloor aan de Duitsers. Het jaar dat het lage land – even het platte land was, zij verloor haar mensen en huizen. Vijf lange dagen zien te overleven en schuilen.

Zo sterk dat Rotterdam is, zou ze ook na deze aanslagen niet bezwijken. Prins Alexander. Eén van de succesvolste naoorlogse wijken. Zo kindvriendelijk dat de wijk was speelde ik als kind tot in de late uurtjes nog buiten. Zou ik moeten kiezen tussen haar kunst of moderne architectuur dan kies ik voor beide. Van de graffiti op de treinen en muren tot haar strakke lijnen. Ik ken me stad, haar mensen zijn de mijne. Van het “Ongebroken verzet” op de Westerse singel tot de Hondenkop bij Rotterdam Blaak. Ik heb een hoop zien verdwijnen.

De aanslag was een wrede – wij werden beter, haar wederopbouw staat in de geschiedenisboeken geschreven.

Oud maakte plaats voor nieuw. De Ter meulen, V&D en Alexandrium heb ik zien verschijnen. Het land van morgen. De tijden dat mensen massaal in de rij voor Tomorrowland stonden. Bood deze uitgaansgelegenheid een gelegenheid om weer uit huis te gaan. Ja. Eén van de eerste culturele gebouwen na de wederopbouw staat op de Prins Alexanderlaan. Geboren Rotterdammer getogen te Prins Alexander, de stad waar we keien verplaatsen terwijl we schaften met beide handen. De wijk die nog nu nog steeds als “veiligst” wordt beaamd, maar in vele opzichten is veranderd. Toch is haar gezicht één die ik herken uit duizend andere.

Zij was het die mij omhoog trok toen ik op zoek was naar helpende handen. Hier worden we sterker door strijd – waar andere de stad hebben zien branden. Haar littekens gemarkeerd zijn om ons te doen herinneren dat ze wat mankeert en te symboliseren dat er 12 km lang is geleden, blijven ze voor altijd branden.

Kunstenaars van eigen bodem. Dolf Henkes tot Gier van Iersel, die architectonische nieuwbouw realiseerde – vóór de vooroorlogse panden.

Rotterdam, zo multicultureel dat ze is, is er geen taal die wij niet spreken, alle nationaliteiten samen gaat hier prima – hier staan we op onze strepen en worden grenzen verdedigd.

Vanuit ‘t Oude noorden, ‘t Verre oosten, ‘t Diepe zuiden, het Wilde westen en weer terug. Als de Konings, Willems, Brienenoord en de Erasmusbrug. Dragen wij de Verwoeste Stad op onze rug.

Spoken by Bjorn Romy

LOTTE STAM-BEESE VOOR HET VOETLICHT IN KIEV EN CHARKOV

Afgelopen maart vond in Kiev, de hoofdstad van Oekraïne, een tweedaagse conferentie plaats onder de titel 'Gender issues in art, architecture and urban planning. Female modernists' (Gender issues in kunst, architectuur en stadsplanning. Vrouwelijke modernisten). In deze conferentie stond het werk van vrouwen in deze disciplines in de periode vanaf 1900 tot nu centraal en werd deze thematiek belicht vanuit het perspectief van vrouw/manverhoudingen.

Als onderzoeker en biograaf van de stedenbouwkundig architect Lotte Stam-Beese die in de jaren dertig in de Sovjet-Unie werkte en na de oorlog naam maakte in Rotterdam, werd ik uitgenodigd om deel te nemen aan de conferentie. Mijn onderdeel zou een lezing zijn over leven en werk van Lotte Stam-Beese, waarbij niet alleen haar Sovjet-jaren aan de orde moesten komen maar ook haar werk in Rotterdam. Ook over de vernieuwende stadswijk Ommoord dus. Graag ging ik op dit aanbod in. De conferentie werd gesubsidieerd door de Heinrich Böll Stiftung, wat inhield dat mijn reis- en verblijfkosten in Kiev door deze stichting werden betaald. Een genereus gebaar!

Hanneke Oosterhof

Poster conferentie in Kiev 11 en 12 maart 2016.

De conferentiedagen waren boeiend en inspirerend. Wat ik van tevoren niet wist, was dat de voertaal Oekraïens zou zijn. Dat betekende dat voor de niet-Oekraïens sprekenden alle lezingen simultaan werden vertaald in ofwel Engels ofwel Russisch en voor de niet-Engels sprekenden in ofwel Oekraïens of Russisch. Je luisterde naar de presentaties met een koptelefoon op. De eerste dag stond in het teken van het verleden en de tweede in dat van het heden.

In totaal waren er 33 sprekers: 31 vrouwen en 2 mannen. 23 Van hen kwamen uit Oekraïne, 4 uit Rusland, 1 uit Polen, 1 uit Tsjechië, 1 uit Italië, 2 uit Engeland en 1 uit Nederland.

De lezingen van de eerste dag gingen hoofdzakelijk over vrouwelijke architecten. Vrouwelijke kunstenaars en ontwerpers kwamen veel minder aan de orde. In de Sovjet-Unie - en dat houdt in de periode van 1922 tot 1991 - was het beroep van architect voor vrouwen meer populair en geaccepteerd dan in West-Europa en Amerika.

Mijn lezing had als titel: 'Lotte Stam-Beese (1903-1988). A socially engaged architect. From the Bauhaus via the USSR to Rotterdam.' In de discussie die volgde, kwam naar voren dat Stam-Beese vooral een sociaal betrokken architect was met veel aandacht voor

het plezierig kunnen wonen in de door haar ontworpen woningen en voor het groen erom heen. Ze was niet iemand die vanuit een feministische visie zich speciaal toelegde op de wensen en behoeften van vrouwen en/of actief was in de vrouwenbeweging.

Nogmaals Rotterdam

Op de tweede dag was er onder meer een panel van vrouwelijke architecten uit Kiev en Charkov vertegenwoordigd, dat met elkaar en met het publiek discussieerde over het werk dat ze uitvoerden en de zaken waar ze tegenaan liepen. Wat bijvoorbeeld werd aangehaald, was dat je als vrouwelijke leidinggevende van een bureau waar uitsluitend mannen werkten niet zonder meer in je rol werd geaccepteerd. Door hard te werken en veel schouderklopjes te geven aan je medewerkers kon je de 'strijd' uiteindelijk winnen. Die dag kwam Rotterdam nog eens voor het voetlicht, namelijk door de presentatie van de Engelse (van oorsprong Italiaanse) Elena Vacchelli. Zij sprak over 'Gender and the City' en vond Rotterdam met haar aanpak van en ideeën over citylounge, waarbij de binnenstad wordt terugveroverd als een plek die gastvrij, warm, persoonlijk en gezellig moet zijn en waar weer meer mensen moeten vertoeven, een

Panel architecten uit Kiev en Charkov.

exemplarisch voorbeeld van ‘gender sensitive urbanism’ (gendersensitieve verstedelijking).

Lezing in Charkov

Mijn presentatie heb ik een paar dagen later in kleinere kring herhaald in Charkov. Dit omdat Lotte Beese - zoals ze toen heette – in 1932 en 1933 gewerkt heeft in deze stad. Ze tekende onder meer plattegronden voor de sotsogrod (socialistische stad) KhTZ, aangelegd voor de werknemers en hun gezinnen van de nabijgelegen Kharkiv Tractor Factory.

Charkov is qua sfeer en verschijning een andere stad dan Kiev. Kiev ligt op heuvels en heeft een groot aantal historische gebouwen terwijl Charkov in een plat gebied is gesitueerd en veel industrie en modernistische architectuur rijk is. Afgezien van het landschappelijke karakter kun je de vergelijking maken tussen Amsterdam (Kiev) en Rotterdam (Charkov).

De lezing gaf ik, net als in Kiev, in het Engels en met een powerpoint. Nu zat er een tolk naast me die mijn zinnen vertaalde in het Oekraïens. Het publiek, zowel studenten van de Technische

Universiteit als ouderen, was bijzonder geïnteresseerd. Bij hen was wel vage-lijk bekend dat er architecten uit Europa en Amerika in de jaren twintig en dertig aan de uitbreiding van hun stad hadden gewerkt. Maar dat er ook een vrouwelijke architect bij was betrokken, was nieuw voor hen. Dit is ook vrij uniek. Lotte Beese en de Oostenrijkse architect Grete Schütte-Lihotzky, die van 1930 tot 1937 in de Sovjet-Unie werkte, waren de enige buitenlandse vrouwelijke architecten die toentertijd in het land werkzaam waren.

Het gegeven dat door het werken in hun stad en de daar opgedane ervaring Lotte Beese een fundament legde voor haar latere carrière in Rotterdam, was iets waar de toehoorders zelfs een beetje trots op bleken te zijn.

BIJZONDERE WEGEN IN PRINS ALEXANDER: DE OMMOORDSEWEG

Misschien denkt u, is de Ommoordseweg wel zo'n bijzondere weg? Het is toch niet zo'n lange weg, met hier en daar een paar huizen, die loopt van de Terbregseweg tot aan het industrieterrein bij de Vlambloem? Inderdaad, dat is de huidige situatie, maar hoe anders was het voordat de wijk Ommoord werd gebouwd. Toen liep de weg van het buurtschap Terbregge naar Oud-Verlaat. Voor het schrijven van dit artikel was het niet nodig op onderzoek uit te gaan, want in 2009 verscheen een boekje dat geheel is gewijd aan de Ommoordseweg. Het is een uitgave van de Historische Commissie van de Bewonersvereniging "Heide-Bes", tegenwoordig beter bekend als Historische Commissie "De Ommoordse Polder". In goed overleg met deze commissie wordt dit boekje als leidraad gebruikt voor dit artikel.

Wim Heistek

Toen in 1872 en 1873 de gronden in de nieuwe polder waren drooggevallen, was het ook noodzakelijk wegen aan te leggen. Het land moest goed bereikbaar zijn zodat er kavels verpacht konden worden, bewoners zich er konden vestigen en er dus geld kon worden verdiend. In oktober 1873 was het bestek ofwel de technische omschrijving voor de aanleg van de Ommoordseweg gereed. Het bestek beschrijft dat de "landweg" 3.360 meter lang wordt, beginnend bij de Terbregseweg en eindigend bij de Capelseweg (het deel dat thans Schout Bontenbalpad heet). De weg moest zes meter breed worden, behalve de eerste 150 meter bij de Terbregseweg, daar moest de breedte acht meter worden. Ook nu nog is de weg daar vrij breed, maar dat komt doordat de vroegere sloten zijn gedempt. Het huidige stuk weg vanaf het tuincentrum tot aan de scouting is nog op de oorspronkelijke breedte met de bijbehorende sloten.

Eenheidsprijzen

De aanbesteding vond plaats op 6 november 1873 en met het werk moest worden begonnen "onmiddellijk na de aanschrijving" en twintig weken later moest de weg worden opgeleverd. In het bestek waren eenheidsprijzen opgenomen, zoals twaalf cent voor het graven en laden in de kruiwagen en vier cent voor het vervoer per kruiwagen van een kubieke meter grond voor elke twintig meter afstand. Let wel, er gaan

De Ommoordseweg, circa 1970.

zo'n vijftien kruiwagens in één kubieke meter grond. Voor een uur van een werkman mocht zeventien cent worden berekend.

Zwaar werk

Het werk was handwerk: spaden, schoppen, kruiwagens en veel mankracht. Lange werkdagen van tien of zelfs twaalf uur, zes dagen per week. Voor de opbouw werd uitsluitend gebruik gemaakt van de grond die achterbleef nadat de sloten waren afgegraven. Voor het verstevigen van slappe gedeelten gebruikte men riet dat ter plaatse groeide. De zwaarste grondsoorten moesten in het midden van de weg worden verwerkt "ter breedte van minstens twee meter ter

wederzijde van de aslijn." Aanvankelijk was de weg niet meer dan een laag veendijkje, gevoelig voor verzakkingen met kuilen en karrensporen. In latere decennia werd het wegdek met grind, steenslag en uiteindelijk asfalt beter geschikt gemaakt voor het toenemende en zwaardere verkeer. Het was echter een moeizame en vooral dure klus de weg te onderhouden.

Hoogteverschillen

Van de Terbregseweg tot de huidige Wegedoorn, zo'n 1.180 meter, liep de weg zoals het een echte polderweg betaamt: lang en recht. De weg liep langs de Ommoordse Tocht, onderdeel van het afwateringssysteem bij de drooglegging van de Prins Alexanderpolder. Dat

deel lag dus op het lage polderniveau. Voor een polderweg ziet men toch een merkwaardig traject, negen hoeken en bochten over een lengte van ruim twee kilometer. Bij de Wegedoorn een haakse bocht naar het noorden om dan over de volgende 350 meter anderhalve meter te stijgen om zo op het peil van “Hoog Ommoord” te komen. Dit is nog steeds waarneembaar, verspreid treft men trapjes en hellingen aan. De flats ten zuiden van het oude wegtracé liggen op de bodem van de drooggevalen plassen, zo’n anderhalve meter lager dan de flats ten noorden ervan. Dit is duidelijk te zien bij de Albert Schweitzerplaats, de ERA-flat ligt behoorlijk hoger dan de knikflat. Daar ongeveer liep de Ommoordseweg. Ook het fietspad ten zuiden van het WION-veld is zo’n plaats waar het niveauverschil waarneembaar is. Het fietspad volgt over circa tachtig meter het oude wegtracé. Aan de noordzijde stond een boerderij, aan de zuidzijde was de bodem van de plas.

Het einde van de weg

De meeste bewoners vestigden zich aan de Ommoordseweg in de eerste helft van de twintigste eeuw. De wat geïsoleerd liggende weg ontwikkelde zich tot een buurt met een eigen karakter. Niet alleen landbouwers, veehouders en tuinders vestigden zich hier, maar ook bewoners met allerlei andere

ambachten.

Toen eind 1965 de eerste paal werd geslagen voor de wijk Ommoord, was dat min of meer de aankondiging van het einde van de Ommoordseweg. De eerste flats werden gebouwd toen de weg nog grotendeels bestond, maar spoedig moesten de bewoners hun huizen verlaten. Een afscheid van een vertrouwde omgeving, waar een deel of soms een heel leven zich had afgespeeld. Dat leidde tot verdriet, opstandigheid en onbegrip. Dierbare huizen, boerderijen en schuren gingen tegen de vlakte. De oude weg werd afgegraven of bedolven onder dikke lagen zand. Hiermee verdween een weg, die begon als een schamel landweggetje, maar in negentig jaar uitgroeide tot een verbindingsslijn voor drie generaties bewoners van meer dan tachtig huizen.

De oude sfeer van de weg is nog enigszins te proeven uit het overgebleven deel tussen Terbregseweg en Vlambloem, zij het dat de President Rooseveltweg er toen niet tussendoor liep.

Tenslotte: het tracé van de oorspronkelijke Ommoordseweg is te volgen via op diverse plaatsen liggende stenen met opschriften (zogenaamde biggenruggen), daar geplaatst door de Historische Commissie “De Ommoordse Polder”. (de volledige wandeling is te verkrijgen door een mail te sturen naar historie@heidebes.nl).

WIE WIL HELPEN?

Sinds de oprichting in 2007 heeft de HVPA een aanzienlijk archief opgebouwd van foto’s, boeken, verhalen en dergelijke. Het grootste deel van dit archief is ondergebracht in een tweetal kasten die staan in een ruimte aan de Kobelaan, die wij mogen gebruiken van de Bewonersorganisatie Oosterflank. Wim Heistek heeft zich opgeworpen het archief te beheren en te beschrijven, maar kan daarbij zeker wat hulp gebruiken. Bijvoorbeeld bij:

- Het opzetten van een voor iedereen toegankelijk archief, waarbij vooral het op duidelijke wijze omschrijven en archiveren van een object van belang is.
- Het ordenen en beschrijven van ons fotoarchief, waarbij er foto’s zijn waarvan de locatie nog moet worden vastgesteld.
- Het onderzoek naar bepaalde gebeurtenissen. Dit kan in de meeste gevallen digitaal, maar archiefonderzoek is ook mogelijk.

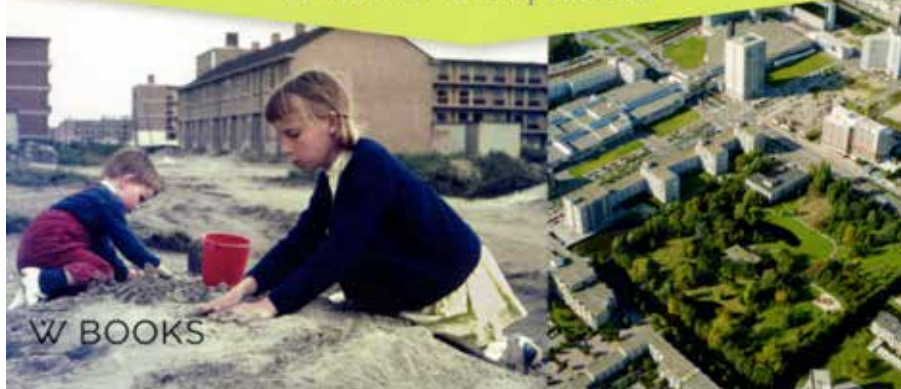
Heeft u af en toe een paar uurtjes tijd en wilt u de HVPA helpen, dan wordt dat zeer op prijs gesteld.

Nadere informatie bij Wim Heistek, telefoon 010 - 420 00 44 of e-mail w.heistek@kpnmail.nl

De Prins Alexanderpolder en Rotterdam

Van veenmoeras tot polderstad

W BOOKS

UITGAVE HVPA EN WBOOKS

'De Prins Alexanderpolder en Rotterdam. Van veenmoeras tot polderstad' is een uitgave van de HVPA en WBOOKS. Het boek is onder andere te koop in de Rotterdamse boekhandels en kost € 19,95.

LESPAKKET

Voor het basisonderwijs maakte de HVPA een lespakket over de geschiedenis van de Prins Alexanderpolder.

U kunt het lespakket downloaden van onze website www.hvpa.nl.

CONTRIBUTIE 2016

Heeft u uw contributie voor 2016 nog niet betaald?

Doe dat dan zo snel mogelijk op ons rekeningnummer:

NL18 RABO 0140 2657 08

t.n.v. Historische Vereniging Prins Alexander.

SECRETARIAAT

Heeft u vragen of opmerkingen?

Neem dan contact op met het

Secretariaat van de de HVPA:

Van der Helmstraat 448

3067 HN Rotterdam

tel. 010 420 62 73 of 06 108 697 09

email: secretaris@hvpa.nl

LID WORDEN VAN DE HVPA?

U kunt lid worden door of € 15,-

of € 12,- voor 65+ over te maken op

rekeningnr. NL18 RABO 0140 2657 08

t.n.v. Historische Vereniging Prins Alexander.

De HVPA werd van 2007 tot 2014 financieel ondersteund door deelgemeente Prins Alexander. Vanaf 2014 worden we financieel ondersteund door de gemeente Rotterdam.

COLOFON

Aan deze nieuwsbrief werkten mee:

Wim Heistek

Hanneke Oosterhof

Suzan van Putten

Onno de Wit

Redactie:

Wim Heistek

Willy Hilverda

Fotoverantwoording:

p. 1 HVPA/Onno de Wit

p. 2 HVPA/Henk Bast

p. 3 Rotterdamse Zoldervondsten

p. 4 Hanneke Oosterhof

p. 5 Iliulia Popova

p. 6 HVPA/Erven C.W. Dammann

p. 7 Stadsarchief Rotterdam/Ary Groeneveld

ISSN 2210-9293